1.

продихаєш від снігу
маленьке чорне око
уздриш
на солоному троні
сидить брова
а під оком
ходять панове в чорному
витаються
— слава — кому
— кому — слава
моляться
на кінчик носа
на жовту бородавку бюсту
мовляв
я так люблю
мою три крапки убогу
що
навіть
під бюстом
вологу висушу
а під бюстом в печерах
живуть зелені прочани
що вражою братаються
злою усміхаються
і кров'ю блюють
вони знають що око
не дуже бачить глибоко
а дарує ворсини
шевцям на голки
живе значицця
бо за лісом
дерев не бачить

а ліс росте
вгору та вгору
протреш око
а то не ліс
то земля виросла
навколо

2.

застрягнуть в жовтому піску
сніги зелені. здоокола
струпата вилиняла гола
дорога скапує в ріку.

застигли крики оддалік
обнявшись посмерти. за ними
плебеї пальцями по шклі
виводять рими рими рими…

і ні дороги ні ріки
лиш гострий запах косовиці
та понад урвищем стрімким
висять покльовані провидці.

3.

Поводирі Великого Сліпця
на попелі Великої Руїни.
Тремтять побожно зігнуті коліна,
слізьми бандур ілюзії дзюрчать.

А Старцеві нагадується Січ,
а нам чомусь нагадуються ґрати.

Кого ж із нас, останніх, п'яний в ніч
Сліпець сьогодні буде розпинати?..

4.

доле зірви мене віткою простору
загороди мені шлях у країну
де в загумінку тернового острова
тіни живуть і паруються тіни

загороди мене ширмою зелені
шквальною зливою шлях перемий
бо на камінні там ложе постелене
спраглим кублом зачаклованих змій

доле зірви мене краплю знервовану
з вуст пітекантропа — спити не дай
стомлену віру сльозу нікельовану
маразматично уявлений рай

пізно ні вітру ні сонця багряного
лиш супокійний як мумія крук
гладить мене мов цезорика п'яного
мов оленя що привчене до рук